

Letošní rok je rokem zcela mimořádným

Anketní otázka: Co pro vás znamenal letošní rok po stránce profesní, vašich koníčků a soukromí?

■ Antonín Zvěřina

Karel Ošmera,
OSVČ, manažer.

Naprostou finanční i duševní zkázu. Nemožnost podnikat v oborech, kterými se celý život zabývám, a celkové nesmyslné a nekonceptní omezení osobní svobody. Vrátil jsem se (ne svou vlastní vinou) tam, kam jsem myslel, že už se vrátit ani nelze.

Ilona Šerková,
manažerka prevence kriminality, mluvčí městské policie

Letošní rok byl nejen pro mě, ale jistě i pro všechny ostatní, poznamenaný covidovou pandemií. Přibýly mi pracovní povinnosti v souvislosti s ustanovením do funkce zástupkyně ředitele městské policie.

Potýkali jsme se s novými opatřeními, stálo nás hodně úsilí zabezpečit bezpečný a plynulý výkon práce pro strážníky, pro obsluhu kamerového systému, pracovníky městského útulku a ostatní kolegy. Myslím, že se nám dařilo, i když vždycky je co zlepšovat.

Doufám, že udržíme stávající pozitivní vývoj a budeme se všichni i nadále podílet na tom, aby naše město bylo co nejbezpečnější. Dcera se distančně vyučovala, s manželem jsme se střídali při jejím hlídání, bohužel odpadly všechny kroužky jak jí, tak mě moje sportovní aktivity. Snažili jsme se nahradit chybějící pohyb pobytem v přírodě. Pevně věřím, že se všichni co nejdříve vrátíme k životu, na který jsme byli zvyklí před pandemií.

Jarka Pavlíčková,
ředitelka Domu dětí a mládeže Třebíč

Letošní rok byl po stránce profesní náročnější vzhledem k organizaci fungování celého Domu dětí a mládeže, ale zároveň to byla výzva přehodnotit aktivity, vytvořit nové činnosti. Začali jsme se vést kroužky online a distančně a vždy je dobré naučit se něco nového a vzít si z toho to nejlepší.

Po stránce koníčků a soukromí byla velká změna, největší koníček volejbal jsme většinu času hrát nemohli, takže jsem se vrátila k šití a knihám. V soukromí jsem si užívala svoji roční vnučku a trávila mnohem více času s rodinou.

Jaromíra Hanáčková,
ředitelka městského kulturního střediska

Na obě moje profesní odvětví, tedy na kulturu a cestovní ruch měl letošní „covidový“ rok dopad velmi citelný. Obzvláště kultura byla a předpokládám, že ještě nějaký ten měsíc bude, činností pouze pro statečné. Neustále dokola ruší pořady a sjednávají jejich nové termíny je přinejmenším deprimující.

Cestovní ruch na tom byl přece jen o poznání lépe, letní sezóna byla co do návštěvnosti trebičských památek úspěšná, díky souběžnému uvolnění vládních opatření. Tak jako tak jsme v naší organizaci v době nečinnosti nezůstali sedět s rukama v klíně, na jaře jsme zajišťovali potřebným spoluobčanům nákupy a nyní pomáháme hygieně s trasováním kontaktů covidových pacientů.

Osobně jsem hlavně ráda, že jsou moje děti a vnučata v pořádku a i mě zdraví slouží, co víc si přát?

Pavel Kessner,
ředitel Základní školy Horka-Donky

Co se týká profesních záležitostí, v roce 2020 jsem musel řešit problémy, se kterými jsem se za celou svou kariéru učitele, respektive ředitele školy nesetkal. Ukázalo se ale, že ve školách stále ještě pracuje řada zodpovědných, schopných a obětavých lidí, díky kterým bylo možné organizačně zabezpečit i ten nejabsurdnější požadavek vymyšlený v Praze.

Tak, aby výuka mohla probíhat a žáci, kteří se učit chtěli, měli k tomu vytvořeny podmínky. Opět jsem si ověřil, že ve škole mám skvělý tým nejbližších pracovníků, na které se mohu stoprocentně spolehnout.

Naopak jsem byl velmi nemile překvapen tím, kdo všechno se k fungování škol během pandemie vyjadřoval, kdo všechno k tomu dostal prostor, a pod jakým politickým tlakem se rezort školství nacházel. Co se týká soukromí, pak mír, fungující rodina a zdraví, to je to nejdůležitější na světě. A to mi, musím to zaklepat, nechybělo.

Petr Jašek,
ředitel trebičské charity

Letošní rok jsme v Charitě díky covidu zažívali nové situace a výzvy s tímto spojené - více pacientů, kteří nemohli být ošetřováni v nemocnicích, nákupy rizikovým skupinám nebo aktivity pro psychosociální podporu osamocenených.

Také ale například jsme měli velké stěhování terénních služeb do nových prostor. Kolegové jsou super, zvládali nápor velmi dobře. Děkuji všem partnerům a lidem, kteří nám i letos pomáhali, aby naše služby mohlo využít tak velké množství našich potřebných spoluobčanů.

V osobním životě mě covid také zasáhl se středně těžkým průběhem. Ale jinak s manželkou prožíváme klidné a radostné dny. Je moc věcí, za které jsme vděční.

Zdeněk Mikoláš,
předseda Klubu ledních medvědů

Letošní rok pro mě byl velice úspěšný, jak po stránce ryze sportovní, kdy jsem získal titul mistra Evropy v kategorii nad 70 let v Maďarsku a stříbrnou medaili na mistrovství světa v Německu v kvadriatlonu, a teď i v oblasti otužování, kterému se několik let věnuji a snažím se se skvělým kolektivem propagovat tuto pro lidi prospěšnou činnost. S pomocí

covidu-19 došlo k výraznému zájmu o zimní plavání, z čehož mám velkou radost.

Velké překvapení mně připravila i moje manželka, která kladla deset let odpor a prohlašovala, že do ledové vody ji nikdo nedostane, tak začala v kategorii rovněž 70+ plavat. Ale za největší hodnotu či úspěch považuji život bez medikace a „mnohdy dojemné“ zdravotnické péče.

V současné době, kdy společnost žije především materiálním způsobem života, tak já jsem spokojen s tím, co jsem výše popsal. Přejí do nového roku všem hodně zdraví, štěstí na lidi kolem sebe a v rámci možností spokojený život.

P. Pavel Opatřil,
farář v bazilice sv. Prokopa

Jsem farářem v trebičské bazilice 15 měsíců a z toho je víc než polovina poznamenaná covid - 19. Tím pádem je „poznávání“ farnosti stále dost pomalé, zároveň nás situace vede dělat některé zažité věci úplně jinak, a tak je to o to větší výzva.

I teď, pár dní před Vánocemi, vlastně netuším, jak je bude možno v bazilice slavit. I když to nejdůležitější se odehrává v našem srdci, i o Vánocích, nejsme nikdo poustevníky a potřebujeme společenství lidí k životu. A jako křesťané máme být lidmi naděje i v této zvláštní době.

Díky za to, že se to daří, i skrze výdobytky 21. století. Nikdy bych nevěřil, že budu mít bohoslužby vysílané online, že budu točit videa, každodenně vkládat příspěvky na farní facebook, a pak je to naráz každodenní realita. Všechno je to samozřejmě dobré, ale moc se těším, až bude vše bez jakéhokoliv omezení.

V rovině osobní jsem se v tomto roce snažil poznávat trochu Třebíč a její krásné okolí. Mám rád přírodu, a jelikož jsem mnoho hodin denně mezi lidmi, pak každá hodina v přírodě je perfektní věc. A díky tomu jsem o trošku času víc mohl věnovat fotografování, které mě provází od dětských let.

Zemřela jedna z posledních pamětnic trebičského ghetta

Ve věku 87 let zemřela v pátek 6. listopadu paní Susana Urbanová. Byla poslední přeživší obyvatelkou trebičské židovské obce v předválečných letech. Paní Susana prožila téměř celý život v domě v ulici L. Pokorného. Rodina dům nedávno prodala a paní Urbanová si pronajala byt v Krankenhausu.

Susana Urbanová se narodila 6. října 1933 v Třebíči. Tatínek, Arnošt Beneš, byl židovského vyznání, maminka Ingeborg pocházela z Brna, z německé rodiny. Když bylo Susaně 10 let, tatínek byl deportován do Osvětimi, kde zahynul.

V Terezíně a dalších nacistických vyhlazovacích táborech zahynula také většina otcovy židovské rodiny, přežil pouze strýc Julius Pächter, který před válkou utekl do Anglie.

Po osvobození se matka podruhé vdala a Susany i její mladší sestry Hany se vzdala. Susanu adoptovali bezdětní manželé Smržovi z Třebíče, Hany se ujal strýc Julius a vzal ji sebou do Londýna.

Susana se vyučila švadlenou, vdala se a měla dvě děti. Se sestrou se krátce v Anglii setkala v roce 1966. Po roce 1989 získala zpět rodný dům v Třebíči. Památku jejího otce připomíná od roku 2013 pamětní kámen stolperstein. Paní Susana ráda sedávala na lavičce pod lípou, před Kavárnou u Židovské brány.

Zdroje: Paměť národa